

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Štolbové a soudců JUDr. Olgy Pišové a JUDr. Zdenky Krupové ve věci žalobců a) J ■■■■■ B ■■■■■, narozeného ■■■■■, bytem ■■■■■, b) A ■■■■■ B ■■■■■, narozeného ■■■■■, bytem ■■■■■, c) M ■■■■■ B ■■■■■, narozené ■■■■■, bytem L ■■■■■, d) V ■■■■■ Š ■■■■■, narozeného ■■■■■, bytem L ■■■■■, e) P ■■■■■ Š ■■■■■, narozeného ■■■■■, bytem L ■■■■■, a f) P ■■■■■ K ■■■■■, narozené ■■■■■, bytem L ■■■■■, zastoupených Mgr. Janem Vodičkou, advokátem se sídlem Kladno, Váňova 3180, proti žalovaným 1. České republice - Státní pozemkový úřad, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, IČO 013 12 774, jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, a 2. Arcibiskupství pražskému, se sídlem Praha 1, Hradčanské náměstí 56/16, IČO 004 45 100, o určení vlastnického práva, o odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu Praha - západ ze dne 21.5.2015, č.j. 6 C 21/2011-108,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se **mění** tak, že se **zamítá** žaloba o určení, že A ■■■■■ B ■■■■■, narozený ■■■■■, byl ke dni úmrtí ■■■■■ podílovým spoluvlastníkem v rozsahu ideální ½ pozemkových parcel p.č. ■■■■■, p.č. ■■■■■, p.č. ■■■■■, p.č. ■■■■■ a p.č. ■■■■■ v k.ú. L ■■■■■, obec L ■■■■■, a že M ■■■■■ B ■■■■■, narozená ■■■■■, byla ke dni úmrtí ■■■■■ podílovým spoluvlastníkem v rozsahu ideální ½ pozemkových parcel p.č. ■■■■■, p.č. ■■■■■, p.č. ■■■■■, p.č. ■■■■■ a p.č. ■■■■■ v k.ú. L ■■■■■, obec L ■■■■■.

II. Žalobci jsou **povinni** nahradit 1. žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na nákladech řízení před soudem prvního stupně 2.100,- Kč.

III. Ve vztahu mezi žalobci a 2. žalovaným **nemá** žádný z účastníků právo na náhradu nákladů za řízení před soudem prvního stupně.

IV. Žalobci jsou **povinni** nahradit žalovaným do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na nákladech odvolacího řízení 600,- Kč 1. žalované a 5.000,- Kč 2. žalovanému.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 21.5.2015, č.j. 6 C 21/2011-108, Okresní soud Praha - západ (dále jen „soud prvního stupně“) určil, že An [redacted] B [redacted], narozený [redacted], byl ke dni úmrtí [redacted] podílovým spoluvlastníkem v rozsahu ideální 1/2 pozemkových parcel p.č. [redacted], p.č. [redacted], p.č. [redacted], p.č. [redacted] a p.č. [redacted] v k.ú. L [redacted], obec L [redacted] (výrok I.), a že M [redacted] B [redacted], narozená [redacted], byla ke dni úmrtí [redacted] podílovým spoluvlastníkem v rozsahu ideální 1/2 shodných pozemkových parcel (výrok II.) a žalovaným uložil povinnost nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 94.080,- Kč k rukám jejich zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že přidělovou listinu ONV Praha - východ ze dne 30.12.1952 bylo na A [redacted] a M [redacted] B [redacted] převedeno vlastnické právo k pozemkům p.č. [redacted], p.č. [redacted], p.č. [redacted] a p.č. [redacted] v k.ú. L [redacted]. Dnes jsou tyto pozemky zapsány v katastru nemovitostí pro k.ú. L [redacted], obec L [redacted], jako pozemky p.č. [redacted], p.č. [redacted], p.č. [redacted], p.č. [redacted], všechny orná půda, ve vlastnictví 2. žalovaného a pozemek p.č. [redacted] - orná půda ve vlastnictví České republiky. Pozemky p.č. [redacted], p.č. [redacted], p.č. [redacted] a p.č. [redacted] byly převedeny 1. žalovanou 2. žalovanému dohodou ze dne 25.7.2014 podle § 6 zákona č. 428/2012 Sb., která byla schválena rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj. Pozemky p.č. [redacted], p.č. [redacted], p.č. [redacted], p.č. [redacted] a p.č. [redacted] byly k 25.2.1948 zapsány ve vlastnictví 2. žalovaného. Okresní úřad Praha - západ veřejnou vyhláškou ze 4.6.1998 oznámil zahájení pozemkových úprav - rekonstrukce přídělů v k.ú. L [redacted]. Žalobci jsou dědici A [redacted] B [redacted], zemřelého [redacted], a M [redacted] B [redacted], zemřelé [redacted]. Předmětem dědictví nebyly předmětné pozemky. Dopisem ze dne 5.7.1973 sdělil ONV Praha - západ Středisku geodesie Praha - západ záměr odevzdat předmětné pozemky, které jsou ve vlastnictví státu a které byly vlastnictvím 2. žalovaného, a jsou zapsány na původního vlastníka, do trvalého a bezplatného užívání JZD Družba Libeň a přepsat je na LV pro stát. Hospodářskou smlouvou ze dne 12.7.1973 Československý stát předal JZD Družba Libeň předmětné pozemky, které zůstaly ve státním socialistickém vlastnictví, správě ONV Praha - západ, jako národní majetek. Žalobci se domáhali určení svého spoluvlastnictví k předmětným pozemkům, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 sp.zn. 6 C 168/2009 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 17 Co 91/2010 byla žaloba zamítnuta, neboť předmětné pozemky nebyly projednány v dědickém řízení a je třeba žalovat o určení vlastnického práva předchůdců žalobců.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu soud prvního stupně nejprve uzavřel, že jsou splněny podmínky pro určovací žalobu podle § 80 o.s.ř., neboť žalobci jsou aktivně legitimováni v řízení jako nástupci tvrzených vlastníků, žalovaní jsou věcně pasivně legitimováni v řízení, neboť jsou jako vlastníci zapsáni v katastru nemovitostí. Žalobci mají naléhavý právní zájem na žalovaném určení, neboť rozhodnutím bude najisto postaveno, kdo z účastníků je vlastníkem předmětných pozemků a umožní dodatečné projednání dědictví po právních předchůdcích žalobců. Projednání nebrání překážka věci rozhodnuté, neboť řízení u Obvodního soudu pro Prahu 3 sp.zn. 6 C 168/2009 bylo sice vedeno s týmiž účastníky (vyjma

2. žalovaného, který ale do tohoto řízení vstoupil až na základě právní skutečnosti nastalé po jeho zahájení), avšak mělo jiný předmět řízení. Zákon č. 141/1950 Sb., občanský zákoník, nevyžadoval intabulaci pro nabytí vlastnického práva k nemovitostem. Po jeho účinnosti bylo jedinou podmínkou nabytí vlastnictví k přiděleným nemovitostem vydání přidělové listiny, vzhledem k § 111 odst. 1 uvedeného občanského zákoníku nebylo již podmínkou nabytí vlastnictví k nemovitostem převzetí držby. Předchůdci žalobců tak nabyli vlastnické právo k předmětným pozemkům na základě přidělové listiny vydané ONV Praha - východ ze dne 30.12.1952. Skutečnost, že pozemky byly následně dány k dlouhodobému a bezplatnému užívání JZD Družba Libeň na vlastnickém právu nic nemění. V řízení nebylo prokázáno, že by vlastnické právo pozbyli jinak, proto není na místě aplikovat zákon o půdě, neboť pozemky nepřešly na stát žádným ze způsobů vyjmenovaných v § 6 zákona o půdě. Námitku použití zákona o půdě lze uplatnit jen v řízení o vydání věci, ne v tomto řízení. Soud prvního stupně shledal nedůvodnou námitku vydržení vlastnického práva 1. žalovanou, neboť nemohla být v dobré víře, když jí bylo známo rozhodnutí o přidělu. Platností dohody uzavřené žalovanými 25.7.2014 neposuzoval, neboť byla uzavřena až po úmrtí A [redacted] B [redacted] a M [redacted] B [redacted], tedy po rozhodném okamžiku, ke kterému bylo vlastnictví právních předchůdců žalobců určeno. Pro určení, zda zůstavitelé byli ke dni své smrti vlastníky pozemků, jsou později nastalé skutečnosti právně nevýznamné.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání oba žalovaní, kteří se domáhají jeho změny a zamítnutí žaloby.

1. žalovaná soudu prvního stupně vytýká nesprávné skutkové závěry, když není zřejmé, z jakých důkazů vzal za prokázáno, že předmětné pozemky byly předmětem vnosu do JZD v souvislosti se vstupem právních předchůdců žalobců do JZD jako členů. K těmto svým zjištěním neprovedl soud prvního stupně žádné dokazování a vyšel jen z tvrzení žalobců. Naproti tomu nevyhodnotil skutková zjištění z důkazů - hospodářská smlouva ze 13.7.1973, rozhodnutí ONV Praha - západ z 5.7.1973 - předložených 1. žalovanou. Z nich vyplývá, že se stát jako vlastník předmětných nemovitostí chopil, nakládal s nimi jako vlastník a JZD je užívalo nikoliv na základě vnosu právních předchůdců žalobců, ale na základě práva trvalého užívání, jehož předpokladem je vlastnictví státu. Předmětné pozemky nebyly předmětem žádného z dědických řízení po právních předchůdcích žalobců. Z toho lze dovozovat, že již v té době nebyly považovány za majetek v jejich vlastnictví. 1. žalovaná namítala i vydržení předmětných pozemků státem a není jí zřejmé, z čeho soud prvního stupně uzavřel na nedostatek její dobré víry, když shora uvedené listiny z roku 1973 prokazují opak. Právní předchůdci žalobců nikdy nebyli jako vlastníci předmětných nemovitostí evidováni, své vlastnické právo vůči státu neuplatnili a přidělová listina nebyla nikde registrována. Od roku 1973 pozemky nepřetržitě užívalo JZD a nebylo prokázáno, že by je užívali právní předchůdci žalobců. 1. žalovaná je tedy nejpozději k 1.1.1992 vydržela. Žalobci se mohli domáhat obnovy vlastnického práva pouze podle restitučního předpisu, což neučinili. Nemají rovněž naléhavý právní zájem na žalovaném určení, který se nemůže odvíjet od pouhé potřeby změny zápisu v katastru nemovitostí, jemuž má předcházet doprojednání dědictví s před více jak 40 lety. Naléhavý právní zájem na určení není dán i proto, že právo mohlo být uplatněno žalobou podle restitučního předpisu.

2. žalovaný soudu prvního stupně vytýká, že při řešení otázky existence naléhavého právního zájmu na žalovaném určení zůstal na půl cesty, neboť jeho rozhodnutí zakládá nejistotu žalobců, žalovaných i třetích osob, když rozsudek sice umožní dodatečné projednání dědictví po právních předchůdcích žalobců, ale dědické rozhodnutí neobstojí vedle nabývacího titulu 2. žalovaného, jímž je pravomocné rozhodnutí Státního pozemkového úřadu

z 15.8.2014, vydané podle zákona č. 428/2012 Sb.. Žalobci se měli svého nároku domáhat podle § 6 odst. 1 písm. s) nebo písm. p) zákona o půdě a vlastnictví jejich právních předchůdců mělo být řešeno jako předběžná otázka, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 31 Cdo 154/2006. Jestliže soud prvního stupně vycházel z toho, že dohoda schválená rozhodnutím Státního pozemkového úřadu 15.8.2014 nastala po úmrtí právních předchůdců žalobců, a proto je právně bezvýznamná, měl dovodit, že 2. žalovaný není ve věci pasivně legitimován, neboť stav vlastnického práva k pozemkům v roce ■■■5 a ■■■ se práva 2. žalovaného netýká.

Žalobci ve vyjádření k odvolání navrhli potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Stát nemohl vydržet vlastnictví k předmětným pozemkům, neboť nemohl za 20 let zapomenout, že v roce 1952 je dal do vlastnictví právních předchůdců žalobců. Byl povinen uchovávat důležité listiny a nemůže tvrdit, že o přídělové listině nevěděl. Otázkou existence naléhavého právního zájmu se zabývaly již Obvodní soud pro Prahu 3 a Městský soud v Praze a oba soudy dospěly ke shodnému závěru, že žalobci mají naléhavý právní zájem na určení. K nabytí vlastnictví na základě přídělu podle zákona č. 141/1950 Sb. stačila jen přídělová listina, nebyl potřebný zápis do pozemkové knihy ani zaplacení přídělové ceny.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, podle § 212 ve spojení s § 212a odst. 1, odst. 5 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) a odvolání shledal důvodným.

Odvolací soud zopakoval podle § 213 odst. 2 o.s.ř. důkaz výpisy z katastru nemovitostí pro obec L■■■ a k.ú. L■■■■ ze 3.12.2014 LV■■■ a LV■■■, z nichž soud prvního stupně učinil skutková zjištění, avšak neprovedl jimi důkaz. Odvolací soud činí shodná skutková zjištění z těchto listinných důkazů jako soud prvního stupně.

Dále odvolací soud zopakoval důkaz podle § 213 odst. 2 o.s.ř. dále uvedenými listinami, z nichž soud prvního stupně neučinil veškerá potřebná skutková zjištění. Z nich navíc zjistil:

Z rozhodnutí Státního notářství Praha - západ z 2.12.1975, sp.zn. D 1117/75, že dědic po A■■■ B■■■, zemřelém ■■■, nabyt do dědictví dům se stavebním pozemkem a zahradami a ideální ½ pozemků v užívání socialistické organizace p.č. ■■■1, ■■■, ■■■ a ■■■ v k.ú. L■■■ a ideální ½ pozemku p.č. ■■■ v k.ú. L■■■.

Z kopií mapy bývalého pozemkového katastru a z katastrální mapy, že pozemek p.č. ■■■ byl také veden jako p.č. ■■■.

Ze srovnávacího sestavení parcel Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha - západ, z 8.7.2009, že původně zapsané pozemky v pozemkové evidenci jsou dnes zapsány p.č. ■■■ jako p.č. ■■■, p.č. ■■■ jako p.č. ■■■ a ■■■, p.č. ■■■ jako p.č. ■■■ a ■■■.

Z dopisu ONV Praha - západ pro středisko Geodésie Praha - západ z 5.7.1973, že pozemky, mimo jiné i p.č. ■■■, ■■■, ■■■ v k.ú. L■■■, přešly z vlastnictví Arcibiskupství pražského na stát podle zákona č. 142/1947 Sb..

Z hospodářské smlouvy ze 13.7.1973 uzavřené Československým státem, za který jednal ONV Praha - západ, a JZD Družba Libeň, že se dotýkala zřízení práva trvalého užívání

k pozemkům, mimo jiné i p.č. ■■■, ■■■ a ■■■ v k.ú. L■■■, s tím, že pozemky zůstávají ve státním socialistickém vlastnictví. V té době byly pozemky zapsány ve vlastnictví státu.

Odvolací soud stejně jako soud prvního stupně pro nadbytečnost nedoplnil dokazování, respektive neučinil skutková zjištění z dalších listinných důkazů (další katastrální mapy, korespondence Ministerstva zemědělství s katastrálním úřadem), když tyto důkazy se netýkají problematiky vlastnictví k předmětným pozemkům.

Odvolací soud učinil na základě doplněného dokazování následující skutkový závěr: Předmětné pozemky, u kterých došlo v průběhu doby k přečíslování, byly přiděleny přidělovou listinou ONV Praha - východ z 30.12.1952 do spoluvlastnictví A■■■ a M■■■ B■■■. Původně byly ve vlastnictví 2. žalovaného, jemuž byly odňaty postupem podle zákona č. 142/1947 Sb. a jejich vlastníkem se stal stát. Nikdy v minulosti nebyly předmětné pozemky evidovány v pozemkové knize, v evidenci nemovitostí ani v katastru nemovitostí ve vlastnictví A■■■ a M■■■ B■■■. Až do roku 1973 byly zapsány ve vlastnictví 2. žalovaného a tehdy došlo na základě dopisu ONV Praha - západ z 5.7.1973 k zápisu vlastnictví československého státu, tj. právního předchůdce 1. žalované. Československý stát jednající ONV Praha - západ předmětné pozemky předal k hospodaření JZD Družba Libeň, a to na základě zřízeného práva trvalého užívání hospodářskou smlouvou ze 13.7.1973. Předmětné pozemky nebyly projednány v dědictví po A■■■ B■■■, zemřelém ■■■, ani po M■■■ B■■■, zemřelé ■■■, ač předmětem dědictví byly i jiné pozemky v užívání socialistické organizace. Žalobci začali své nároky jako nástupci zemřelých J■■■ a M■■■ B■■■ uplatňovat až koncem 90. let 20. století s ohledem na zahájení řízení o pozemkových úpravách v podobě rekonstrukce přidělů v k.ú. L■■■. Předmětné pozemky jsou v katastru nemovitostí zapsány, pokud jde o pozemek p.č. ■■■ v současné době stále na 1. žalovanou s příslušností hospodařit s majetkem pro Státní pozemkový úřad, a pokud jde o zbyvající pozemky p.č. ■■■, p.č. ■■■, p.č. ■■■ a ■■■, jsou zapsány na základě dohody z 25.7.2014 schválené rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj, z 5.8.2014 na 2. žalovaného.

Odvolací soud souhlasí se závěry soudu prvního stupně, že v projednávané věci nejde o věc pravomocně rozsouzenou, jejíž překážka by bránila projednání této věci podle § 159a odst. 4 o.s.ř.. V tomto směru odkazuje pro stručnost na přílehlavé odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Souhlasí i se závěry soudu prvního stupně, že jedinou podmínkou pro nabytí vlastnictví k přiděleným nemovitým věcem bylo po 1.1.1951 přidělové řízení završené vydáním přidělové listiny. Tehdy nabyt účinnosti zákon č. 141/1950 Sb., občanský zákoník, který již nevyžadoval pro nabytí vlastnického práva k nemovitým věcem intabulaci, tj. zápis do pozemkové knihy (§ 111 odst. 1 uvedeného občanského zákoníku) a nevyžadoval pro nabytí vlastnického práva ani chopení se držby (§ 114 uvedeného občanského zákoníku). Ostatně ani zákon č. 142/1947 Sb., podle něhož stát převzal pozemky z vlastnictví 2. žalovaného, podmínku pro nabytí vlastnického práva chopením se držby přidělcem nestanovil. V tomto směru odkazuje odvolací soud nejen na usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 1035/2011, z něhož vycházel soud prvního stupně, ale zejména i na náleží Ústavního soudu, publikovaný ve Sbírce zákonů pod č. 166/1995 Sb.. Správný je tedy závěr soudu prvního stupně, že A■■■ a M■■■ B■■■ se stali spoluvlastníky předmětných pozemků dnem 30.12.1952, kdy jim byla vydána ONV Praha - východ přidělová listina k přidělení těchto pozemků.

Bez ohledu na to, zda A [redacted] a M [redacted] B [redacted] sdružili předmětné pozemky v souvislosti se svým vstupem do JZD Družba Libeň, je významnou skutečností to, že československý stát se nejpozději v roce 1973 začal k předmětným pozemkům chovat jako vlastník. Pozemky, které byly stále v té době zapsány v evidenci nemovitostí ve vlastnictví 2. žalovaného, nechal přepsat do svého vlastnictví s výkonem správy pro ONV Praha - západ a následně k nim zřídil hospodářskou smlouvou právo trvalého užívání pro JZD Družba Libeň. Tyto pozemky byly nadále v evidenci nemovitostí, následně v katastru nemovitostí, zapsány ve vlastnictví československého státu, posléze 1. žalované, a to až do roku 2014, kdy čtyři z pěti předmětných pozemků byly zapsány do vlastnictví 2. žalovaného na základě dohody žalovaných, uzavřené podle zákona č. 428/2012 Sb. a schválené správním rozhodnutím. Předmětné pozemky nebyly projednány jako součást dědictví po A [redacted] a M [redacted] B [redacted], a to i přesto, že předmětem dědictví po nich byly jiné pozemky užívané socialistickou organizací. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že stát předmětné pozemky převzal bez právního důvodu nejpozději v roce 1973 a jestliže tak učinil, měli se žalobci jako právní nástupci A [redacted] B [redacted] a M [redacted] B [redacted], která zemřela až v roce [redacted], domáhat svých práv cestou zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému pozemku (v textu jen „zákon o půdě“), když jim svědčil restituční důvod uvedený v § 6 odst. 1 písm. p) zákona o půdě. Jestliže svůj restituční nárok vůči státu postupem podle zákona o půdě neuplatnili, nemohou se domáhat úspěšně určení vlastnického práva svých zemřelých právních předchůdců k předmětným pozemkům. Tento závěr jednoznačně vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 31 Cdo 154/2006, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 41/2009. Publikování tohoto rozsudku ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek na základě schválení občanskoprávním a obchodním kolegiem Nejvyššího soudu byla sjednocena do té doby rozdílná rozhodovací praxe dovolacího soudu v této otázce. Pokud by totiž postup, který žalobci v tomto řízení zvolili, byl přípustný, znamenalo by to nepřípustné obcházení restitučních právních předpisů. Takový postup však Nejvyšší soud i Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí jako nepřípustný vyloučily. Současně dovodily, že v těchto případech, kdy se žalobou o určení vlastnického práva k nemovitým věcem obchází smysl a účel restitučního zákonodárství, absentuje u žalobců legitimní očekávání, čímž není naplněna preventivní funkce žaloby podle § 80 o.s.ř. a žalobci proto nemají naléhavý právní zájem na žalovaném určení (například stanovisko pléna Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS - st. 21/05). Z uvedených důvodů nemohou být žalobci se svou žalobou úspěšní.

Pokud žalobci poukazovali na závěry Obvodního soudu pro Prahu 3 a Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 6 C 168/2009, podle nichž měli naléhavý právní zájem na žalovaném určení, odvolací soud s těmito závěry nesouhlasí se shora uvedených důvodů. Ostatně, pokud by žalobci naléhavý právní zájem na určení svého vlastnického práva v projednávané věci měli, nebyla by bez dalšího jejich žaloba Městským soudem v Praze zamítnuta z důvodu, že mají žalovat na určení vlastnického práva svých právních předchůdců. Navíc Městský soud v Praze se ani problematikou převzetí předmětných pozemků státem bez právního důvodu v roce 1973 v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval a Obvodní soud pro Prahu 3 se zabýval jen tím, že sdružením zemědělských pozemků do JZD Družba Libeň nepřišli A [redacted] a M [redacted] B [redacted] o své vlastnické právo k nim (s tímto právním závěrem odvolací soud souhlasí), a uzavřel, že pokud jde o listinné důkazy z roku 1973, nebylo prokázáno, že by se před tím A [redacted] a M [redacted] B [redacted] svých vlastnických práv k předmětným pozemkům vzdali, přičemž se vůbec nezabýval hodnocením, zda faktické chování státu k předmětným pozemkům nelze hodnotit jako převzetí jich bez právního důvodu.

Odvolací soud ze všech uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil a žalobu zamítl.

V řízení byli úspěšní žalovaní, jimž podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř. náleží právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení.

2. žalovaný se práva na náhradu nákladů za řízení před soudem prvního stupně vzdal, proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku. 1. žalované vznikly náklady v celkové výši 2.100,- Kč za 7 úkonů (vyjádření s námitkou místní nepříslušnosti, vyjádření z 6.5.2011, ze 30.4.2013 a z 1.12.2014, účast u jednání 29.5.2014 a 21.5.2015) po 300,- Kč za použití § 151 odst. 3 o.s.ř. podle § 1 odst. 3 písm. a), c) a § 3 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb..

Za odvolací řízení náleží 1. žalované 600,- Kč za 2 úkony (odvolání, účast u odvolacího jednání 17.12.2015) za použití § 151 odst. 3 o.s.ř. podle § 1 odst. 3 písm. c), f) a § 3 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.. 2. žalovanému náleží náhrada soudního poplatku za odvolání zaplaceného ve výši 5.000,- Kč, když náhradu dalších nákladů řízení jemu vzniklých nežádal.

Podle § 160 odst. 1 o.s.ř. uložil odvolací soud žalobcům povinnost nahradit žalovaným náklady za řízení před soudy obou stupňů ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha - západ za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 17. prosince 2015

JUDr. Martina Štolbová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Šulcová